

Budbäraren utforskar EFS-Sverige. I det här numret har resan gått till EFS västliga distrikt. Där har vi bland annat gått på Alphakväll i Säffle, besökt EFS Hisingen och tittat in hos en församling som vill vara mer vardag än söndag.

Frågan om hur man får nytt liv i en gammal församling är något framtidsdagen Våga växa försökte svara på. Vi var på plats och förde anteckningar åt våra läsare.

– Jag älskar Hammarkullen och därför vill jag vara just här, säger Caroline Fjellstad från den kristna komuniteten Oikos. Till höger, EFS-prästen Tobias Herrström.

BILD: JONATAN SVERKER

Kyrklig gemenskap att växa i

På gården hörs barnskratt och rop, men inne i lägenheten överröstas ljuden av samtalen. Det är tisdagskväll och ett tjugotal unga människor trängs på golv och stolar för att tillsammans äta soppa och bröd. Varm och gemytlig är stämningen, medan solen går ner över Hammarkullen.

Vid ett av borden sitter EFS-prästen Tobias Herrström, snaggad så när som på några dreads, som arbetar inom en mycket otraditionell EFS-grupp. I Hammarkullen har det nämligen bildats en kristen komunitet, Oikos, som också är ansluten till EFS.

– Vi längtade efter en församling som var mer vardag än söndag. Vi vill att kyrkan inte ska vara något man går till utan något man är, ett sätt att leva, berättar Tobias.

OIKOS KAN SES I ETT större sammanhang, som en del i den rörelse där unga kristna längtar efter att leva fördjupade kristna liv i gemenskap. Oikos har i dag 13 medlemmar, människor med mycket olika kyrklig bakgrund men med samma strävan.

– Innan vi bildade komuniteten pratade vi om våra rädslor, om det skulle funka eftersom vi kommer från vitt skilda bakgrunder. Men till slut kom vi fram till att det vore dumt att inte pröva, säger Tobias.

Komuniteten är utspridd på oli-

»Vi längtade efter en församling som var mer vardag än söndag.«

ka lägenheter i Hammarkullen, några bor två och två, andra fyra och fyra. Hela gemenskapen träffas tisdagar och torsdagar till morgonbön och mässa.

– Det är inte ett krav att alltid vara med, men ett liv i gemenskap förutsätter att det finns en strävan och en vilja att delta i det vi gör tillsammans, säger Caroline Fjellstad,

som också tillhör Oikos.

Lägenheterna ligger nära varandra, och de träffas också ofta spontant.

– Det känns naturligt att gå hem till varandra utan att säga till innan, säger Caroline.

FORMELLT GRUNDADES Oikos i början av september och de vet ännu inte hur komunitetslivet kommer att gestalta sig. I dag har de till exempel inte gemensam ekonomi, vilket några längtar efter medan andra inte gör det.

– Det är många som känner att det måste finnas tid att växa fram så att man inte gör för mycket på en gång, säger Caroline.

De är noga med att betona att komuniteten inte är en församling, de är själva engagerade i olika

kyrkor i området. De vill inte heller att den ska uppfattas som ett underkännande av andra sätt att leva ett kristet liv.

– Men jag själv har längtat efter sammanhang där man pekar på människor och inte på en byggnad när man ska peka på kyrkan. Och det förutsätter en gemenskap, säger Tobias.

DET ÄR SÅ DE OCKSÅ hoppas att människorna i Hammarkullen ska uppfatta dem. Som trovärdiga kristna som finns där för andra.

– Jag älskar Hammarkullen och därför vill jag vara just här. Det finns ju stora behov, ekonomiskt och socialt. Vi vill leva med människorna, med de problem och möjligheter som finns här, säger Caroline.

JONATAN SVERKER

Hoppfullt på framtidsdag

Hur bringar man liv i en gammal församling – och vågar växa? Eller kanske det handlar om att våga dö i glädje? Frågorna var inte enkla på framtidsdagen Våga växa på Hjälmareds folkhögskola.

-VI BEHÖVER INSPIRATION, vidga horisonten och få ett större perspektiv utanför den egna föreningen. När man arbetar i mindre sammanhang kan det ibland kännas kämpigt att bara se sitt eget. Här får vi seminarier med praktiska exempel som vi sedan kan tolka in i våra egna sammanhang, sa distriktsföreståndare Anders Hillergren.

Under rubriken Våga växa kallade därför distriktet i Västsverige till en seminariedag, både med lokala medverkande och med personal från kansliet i Uppsala. Liknande arrangemang kommer att hållas i alla distrikt. Att våga växa har blivit en central fråga när nästan hälften av landets knappt 400 EFS-föreningar har färre än 20 medlemmar.

– Det är en smärtsam bild. Frågan är hur vi ska hantera det, utmanade Michael Martinson, som är ansvarig för utvecklingsarbetet inom EFS.

Men trots svåra frågor präglades diskussioner och föreläsningar av hopp och tillförsikt. Här lyftes goda exempel på växande och nystartade föreningar fram, men även de som vågat ta steget att avveckla sin verksamhet.

– I Västerbotten arrangerade man en jubelfest när man lade ned en förening. Visst fanns det smärta i beslutet, men också något mer, när man ser det i ett större perspektiv, sa Michael Martinson.

Han uppmanade till lägesanalyser och framsyn även lokalt. I ett semi-

narium testade dagens deltagare olika metoder för att konkretisera framtidsarbetet. När alla fick i uppgift att teckna en bild av sitt samfund blev kreativiteten stor och bilderna skiftande. Med frågeställningen om vad EFS vill, kan och bör, analyserades sedan dessa och resultatet gick både på djup och bredd.

– Jag gjorde ett träd med rötter och stam som har spretande grenar. Det är EFS och Svenska kyrkan, vi har samma grund men tillsammans spretar vi åt lite olika håll, visade Andreas Lindblom, Halmstad.

Bordsgrannen Tomas Seidal, också Halmstad, gjorde en helt annan bild.

- JAG RITADE EN MAN MED hund i koppel. Mannen, som går på den breda, traditionella vägen, symboliserar Svenska kyrkan. Hunden är EFS som går på gräset, den friare marken, men den sitter också fast i traditionerna/kopplet. Samtidigt har den kanske friheten att kunna bita av det där kopplet, funderade han.

Börje Egfors från Partille tecknade gräs.

– Gräset visar vår variation, de olika uttrycksätten ett gräs/en kristen kan ha och ändå vara gräs/en kristen. Min bild saknar en given ram och man kan också ställa sig frågan vad jordmånens skiftningar betyder för växtligheten.

Resultatet av övningen blev en

tavla full av idéer och tankar. Sedan gick frågan ännu längre, vad har hänt i bilden år 2030? Svaren blev både visionära och konkreta, om grönskande träd, om gallrade grenar och en guds åker med bredare flora.

MEN OLOF JOHANSSON, Asklanda, lyfte också svårigheten att se framåt.

– 2030 är jag 100 år. Blomstrar min församling då eller är den nedlagd? Vi är bara 20 medlemmar i dag.

Frågan om nedläggning av föreningar diskuterades förvånansvärt öppet och oförblommerat under Våga växa-dagen, men även EFS-föreningarnas hela verksamhet blev framtidsfrågasatt i framtidsdiskussionerna.

– De enda begränsningarna vi har finns här inne, i våra huvuden, pekade utvecklingskonsulent Ingrid Lundström illustrerande.

– Vi lever i en spännande tid!

ANNA HAGNELL

Tomas Seidal, Halmstad, ritade en man med hund i koppel som symbol för Svenska kyrkan och EFS.

BILD: ANNA HAGNELL

TIPS: Vad bromsar förändringar?

- ▶ Gamla hjulspår. "Vi gör som vi alltid har gjort."
- ▶ Ingen tid för reflexion. "Vad gör vi egentligen?"
- ▶ Konfliktträdsla. "Vad händer om vi förändrar?"
- ▶ Överdriven hänsyn. Till enskilda personer, släkter, grupper i församlingen.
- ▶ Bra idéer och aktiviteter! Kan det vara så att vi gör för mycket?

Äspereds öppna dörrar infriade förväntningarna

Sista helgen i augusti invigdes den nya församlingsgården i Äspered, som Budbäraren kunde berätta om i förra numret. Gården är nytt församlingshem och gudstjänstlokal för EFS och Svenska kyrkan i Äspered och byggd med visionen om öppna dörrar mellan allt och alla.

Hej Per Axelsson, ordförande i församlingrådet! Har ni bott in er den nya församlingsgården nu?

– Ja, det får man väl säga, även om det bara gått en dryg månad än så länge.

Har tanken med öppna dör-

rar mellan verksamheterna fungerat i praktiken?

– Ja, över förväntan! Det är det viktigaste, att vi upplever en så öppen och kärleksfull atmosfär här.

Ni hoppades också på fler besökare, har det blivit så?

– Vi har faktiskt fått hit många

som inte varit här så ofta tidigare, både från byn och från grannorterna. Och det är ju precis vad vi ville. Nu hoppas vi förstås att det blir en bestående ökning.

Nystarten på söndagsskolan hade ni stora förväntningar på, hur har det gått?

– Det har kommit mellan fyra och tolv barn, men oftare fler än färre.

Har det varit några problem som ni inte räknat med?

– Det som vi får tänka på är att lokalen nyttjas mycket och att städning och liknande måste fungera. Men det handlar ändå om praktiska och lätta bekymmer!

Något annat?

– Jag kan nämna att det under den gångna helgen har varit kyrk-LAN här, med drygt 40 ungdomar som

deltog och ytterligare några som kom på besök. Så vår ungdomssatsning har också slagit väl ut.

ANNA HAGNELL

Fotnot: LAN = Local area network, en företeelse där folk samlas i en lokal för att spela på många datorer uppkopplade mot varandra.

Per Axelsson, församlingrådsordförande.

BILD: JANNE HAGNELL

EFS Hisingen lockar unga

På fem år har EFS Hisingen blivit en stark gemenskap för många unga barnfamiljer. Hårt arbete, satsningar på hemgrupper och vardagliga möten förklarar framgången.

Om en halvtimme ska gudstjänsten i Länsmansgårdens kyrka börja. Ett gäng killar har kommit in i kyrksalen, kanske inte så mycket för att söka andlig vägledning som av intresse för kollektboxen.

MEN DE ÄR ÄNDÅ VÄLKOMNA. Och när de sedan gått ut till torget och hänger vid kiosken är det en av församlingsmedlemmarna, Peter, som hejar och pratar med dem eftersom han lärt känna några av dem genom det utåtriktade arbetet. Kontakter knyts.

Under fem års tid har EFS funnits på Hisingen, ett område i Göteborg där det bor 100 000 människor och där välmående stadsdelar ligger granne med dem som har större sociala problem. EFS Hisingen grundades med målsättningen att nå hisingsborna med evangeliet.

– Vi har inte kommit så långt som vi hade önskat med det. Vi insåg inte riktigt i början hur mycket tid det går åt till att driva en församling. Bara att ordna formerna, som att se till att det

finns någon som spelar under gudstjänsterna, är en utmaning i en ny församling, säger Emma Hansson, som är ordförande i EFS-föreningen.

Samtidigt har man lyckats med det som många andra pionjärprojekt inte klarar. I dag är nämligen föreningen en livskraftig kristen gemenskap med 40 medlemmar och 60 deltagare i hemgrupperna.

Redan från starten har man satsat på att bygga en naturlig gemenskap, och där är hemgrupperna en viktig del. Medlemmarna möts och lär känna varandra under vardagen, det är lika viktigt som själva söndagsgudstjänsten.

– Det här är en väldigt öppen gemenskap, man kan prata med vem som helst. Gemenskapen som vi har här är nästan den enda anledningen till att vi bor kvar i Göteborg, säger Josefin Kander.

MELLAN KYRKBÄNKARNA springer ett gäng små barn. De flesta i EFS-föreningen är mellan 20 och 30 år, och några har precis bildat familj. Här sak-

nas nästan helt medelålders och äldre.

– Jag ser inte det som en tillgång. Jag skulle gärna ha några kyrktanter som bad i bänkarna. Men vi har en äldre herre som är med, vilket vi är väldigt glada för, säger Emma Hansson.

De flesta har också sin bakgrund i svensk medelklass, medan det i stadsdelar som Länsmansgården och Biskopsgården bor många människor som har invandrarbakgrund. Att överbrygga sådana skillnader ser Emma Hansson som en utmaning.

– VI TROR ÄNDÅ ATT EVANGELIET är något som är universellt och inte klassbundet. Vi har inte någon patentlösning på hur vi ska nå ut till alla, men grundbudskapet har ju funkat överallt i alla tider, säger hon.

Gudstjänsten inleds med lovsång. Det är sökargudstjänst och när prästen Håkan Strandh talar gör han det lättförståeligt, utan att budskapet blir utslätat. Det ges också utrymme för vittnesbörd, det berättas om en ung kille som blivit helad från cancer.

Efter gudstjänsten dukas det fram

Emma Hansson, ordförande, och Håkan Strandh, präst, tror att EFS har någott tillföra på Hisingen.

rågbröd och bulle medan mörkret lägger sig över Länsmansgården. Sedan beger sig folk hemåt, till i många fall hektiska vardagsliv. Jag frågar Emma Hansson hur hon får kraft att fortsätta lägga ner så mycket tid på detta.

– I början på terminen kändes det väldigt tungt. Men då skjutsade vi hem en tjej från gudstjänsten, och precis innan hon skulle hoppa ut sa hon: ”Det är så härliga gudstjänster, man känner sig verkligen hemma.” Och det är för mig det stora, att Jesus möter människor här.

JONATAN SVERKER

EFS Hisingen firar gudstjänst i Länsmansgårdens kyrka, som tillhör Biskopsgårdens församling. Föreningen känner sig väl bemött av Svenska kyrkan i Göteborg.

Ramona tar för sig av soppan. Alpha är framför allt gemenskap.

Elisabeth berättar om hur hon tror, för Henry, Arjan och de andra i Alphagruppen.

BILD: ERIKA CYRILLUS

Tron får växa på Alpha i Säffle

En helt vanlig torsdagkväll i Säffle. En bil saktar in och parkerar vid EFS-kyrkan. Stora kokkärl med mustigt doftande soppa bärs in i köket. Tjänstvilliga medlemmar dukar fram måltiden, och snart droppar allt fler in i lokalen. Svenskar och utlandsfödda, några som söker en tro och andra som söker en gemenskap där tron får växa. Alphakväll.

Det är nu sjunde terminen i rad som EFS erbjuder Alpha, grundkurs i kristen tro. Sedan länge pågår parallellt också en Beta-kurs. Måltiden och föredraget, liksom avslutningen, är gemensam för båda grupperna.

– Hittills har 60 personer gått igenom Alpha, berättar Henry Robertsson som är en av ledarna. De flesta i EFS-föreningen hör dock inte till den gruppen. Det här är utåtriktad verksamhet.

Arne Larsson är en annan av entusiasterna.

– Vi hade hört att människor kommer till tro genom Alpha, och då vore det idiotiskt att inte försöka, säger han.

SPRÅKET ÄR ETT ABER, med de många flyktingkontakter EFS har är det naturligt att också Alpha har en internationell prägel. Men de som varken förstår svenska eller engelska kan inte tillgodogöra sig föredragen.

– Det händer att deltagare går om

Alpha när de lärt sig svenska bättre, berättar Henry.

Svårigheten är att lotsa in dem som kommer till tro, i den gudstjänstfirande delen av EFS-föreningen.

– Vi är nästan som två församlingar, säger Margareta Wanna som är vice ordförande i den lilla föreningen.

En viktig grundprincip i Alphakursen är, att de etablerade kristna inte får vara i majoritet. Så när deltagarna värmt sig med linsoppa och köttsoppa, återvänder ”Martorna” till köket, diskar och halar upp sina stickningar.

I kyrksalen visas Alphagrundaren Nick Gumbles föredrag med videokanon mot väggen. Ämnet är hur man kan vara viss om sin tro. Gumbles jämför sitt äktenskap med relationen med Gud, genom Jesus. Tönen är varm och både åhörarna i filmen och i kyrkan skrattar med jämna mellanrum.

I korthet handlar det om att bygga sin tro på Guds ord, på Jesu verk och på Andens vittnesbörd. En överlåtelsebön avslutar videon.

Alphagruppen går en trappa upp med sina fikamuggar, bänkar sig i en

hörnsöffa och några stolar runt ett lågt bord. Henry och makan Elisabeth, liksom Ann-Marie, hör till EFS-föreningen. Här sitter också Arjan från Albanien, som går om Alpha, Leif som bygger bussar på Volvo, Ramona, en fembarnsmamma från orten som har ledigt från jobb och familj i kväll, och Caroline som har ett kors i kedja runt halsen men i övrigt håller en låg profil.

ELISABET INLEDER MED en öppen fråga: Vad har vi fäst oss vid i filmen?

Det är tyst.

Ann-Marie försöker med ytterligare en fråga.

– Att tron handlar om tillit, säger Ramona.

Ann-Marie och Henry talar om att inte bygga tron på känslor, utan på vetenskapen att Jesus är nära en också då det inte känns. Samtalet trevar fortfarande.

– Men hur ska en få tron då? undrar Leif.

Den frågan får igång gruppen. Det här är kärnfrågan. Hur får en människa tro?

– Genom att ta till sig Guds löften, föreslår Ramona. Då har man tron och lyssnar på vad Gud säger.

Hur vet en att det är Gud som talar då? frågar Leif.

Ramona hänvisar till Bibeln. Elisabeth håller med. Då har man någonsans att vända sig med frågan ”finns du?”.

– Gud tvingar sig inte på, det har med kärlek att göra, säger Ramona.

SAMTALET BÖLJAR FRAM och åter. Om samvetet. Om den omsorg kristna har om andra människor. Om att det är eländigt i världen utanför Europa, men det är också utanför Europa som fler och fler blir kristna. Även Arjan och Caroline skjuter in kommentarer.

Ann-Marie säger att för henne kommer tro också från en längtan, ett behov hos henne själv.

– Jag inser att jag inte klarar mig själv.

– Men jag klarar mig helt perfekt, säger Leif. Jag har ju klarat mig i snart 50 år utan Gud.

Kanske det inte måste finnas något tomrum för Gud att fylla? Leif tror inte att han är riktigt mogen ännu. Och hans invändningar respekteras av de andra.

Alpha- och Betadeltagarna återsamlas i kyrksalen, där levande ljus tänts framme vid altaret, vid knäfallet och i alla fönster. I högtalarna spelas Tai-zésånger, för den som vill sjunga med projiceras texten på väggen. Längst bak sitter Elisabeth och interfolierar lovsångerna med ett bibelord, med en bön, och till sist en välsignelse.

KLOCKAN ÄR 21 och kvällen är slut. Några stannar kvar i kyrkbänken och samtalar, andra pratat ute i farstun.

ERIKA CYRILLUS